

ser. Nationalbanken kan nemlig ikke have været uvidende om dette Forhold. Jeg ved, at den højtærede Handelsminister har sagt baade i et Møde, hvor jeg var til Stede, og vist ogsaa i Folketinget, at Nationalbanken var ganske uvidende om dette Forhold. Saa slet vurderer jeg nu ikke Nationalbankens Folk, at de kunde belaa disse mange Aktier uden at vide noget som helst om, at Landmandsbanken stod bag ved. Saa uduelige tror jeg ikke, de erovre i den Bank; det kan være smaat nok, men saa uduelige er de neppe, at de belaa en saa stor Post Aktier uden at vide, hvem der staar bag ved, tilmeld da enhver Vekselerer i Byen vidste, hvem der stod bag ved. Det vilde være forbavsende, om Nationalbankens Direktører skulde være saa ganske uden Føling med det økonomiske Liv paa Københavns Børs. Jeg gaar altsaa ud fra, at Nationalbanken har vidst, at Landmandsbanken her stimulerede sine egne Aktier gennem en Omgaaen af Banklovens § 12, der sætter snævre Grænser for saadant Køb.

Men dernæst mener jeg, at Nationalbanken har begaaet en i hvert Fald reel Omgaaen af Bankloven ved at belaa Landmandsbankaktier. Der er i Bankloven sat de nævnte Begrænsninger med Hensyn til Bankernes Forhold overfor deres egne Aktier, men der er naturligvis tillige fastsat Bestemmelser om, hvorledes Bankernes Forhold maa være til andre Bankers Aktier, for det er man jo nødt til at have. Hvis Bankerne vekselvis kunde opkøbe hinandens Aktier for at faa de paagældende Papirer til at stige i Kurs, var der intet naaet ved den første Bestemmelse. Derfor er der tillige i Bankloven en Bestemmelse om, at en Bank, som opkøber andre Bankers Aktier, paa sin maanedlige Indberetning skal give Oplysning derom til Bankspektøren. Formaalet hermed er naturligvis, at Bankspektøren til enhver Tid skal være underrettet derom, hvis en eller anden Bank af Godhed eller af andre Hensyn forsøger at stimulere en anden Banks Aktier gennem Opkøb. Nu er det, saavidt jeg ved, saaledes, at Nationalbanken mener sig staaende udenfor Banktilsynet og paa Bankspektørens Henvendelse har erklæret, at den ikke kender noget til denne Embedsmand og ikke ønsker hans Indblanding i dens Affærer. Vel, det skal jeg ikke beskæftige mig nærmere med, men hvis Nationalbanken mener, at den staar udenfor Tilsynet af Statens Embedsmænd, maa det formentlig være, fordi Nationalbanken fø-

ler sig sikker paa, at den vil overholde de Regler og Love, som enhver anden Bank i Danmark maa overholde, fordi den er underkastet Banktilsynet. Det er derfor ganske urigtigt, at Nationalbanken benytter den Tilfældighed, at den er i Stand til at vise Bankspektøren Døren, naar han kommer, til at omgaa Bankloven paa en Maade, der ikke vilde blive tilladt i nogen som helst anden Bank. Jeg finder, at Nationalbankens Forhold til dette Aktieopkøb er af saa stor Betydning, at jeg haaber, det vil blive meget nøje oplyst gennem den Undersøgelse, som nu skal foranstaltes. Jeg finder, at det er et af de sorteste Punkter i den Del af Historien, som der foreløbig haves Viden om.

Heller ikke Aktieopkøbsperioden varer længe. Det viser sig, at det er umuligt for Landmandsbanken gennem de startede Konsortier at holde Aktierne oppe. De falder, Banken kan ikke klare den længere, og den henvender sig atter til Nationalbanken eller maaske til Regeringen. Og derefter, efter alle disse Faser i Begivenhederne, og efter at der naturligvis er ført en hel Række Forhandlinger om Spørgsmaalet, kommer Regeringen til Rigsdagen. Paa dette Punkt viser Regeringen en afgørende Misforstaaelse af hele Situationen. Regeringen mente, at den kunde byde den danske Rigsdag et Lovforslag som det, der blev forelagt for Rigsdagen ved denne Samlings Begyndelse, et Lovforslag, hvori der ubegrænset stilles Statsmidler til Raadighed for at skaffe Dækning for de Misgreb, der er begaaet, uden at give Statsmagten, Rigsdagen, virkelig Indseende med, hvorledes disse Midler anvendes. Jeg mener, det viser en absolut Misforstaaelse af hele den Situation, der forelaa, at man kunde byde det danske Folk, den danske Rigsdag et saadant Forslag.

Jeg skal ikke opholde mig længe ved, at den samme Regering var overordentlig forbeholden med Hensyn til de Oplysninger, der tilflød Rigsdagen. Jeg udtrykker mig sikkert meget mildt, naar jeg siger, at de egentlige Oplysninger om Forholdet ud over, hvad der havde staaet i Bladene, har maattet trækkes ud af de højtærede Ministre; de har ikke givet dem, før de udtrykkelig er blevet interPELLERET om de specielle Spørgsmaal. Der var altsaa ikke noget Tillidsforhold i den Forstand, at Ministeriet lagde Kortene paa Bordet for Rigsdagen. Det søgte at holde saa meget tilbage som muligt, men er naturligvis under Forhandlingerne blevet nødt til at aabenbare en Del. Regeringen forelagde